

отъ тамъ за Пампелуна . . . за да види майка си и да ѝ раскаже жалнытъ случкы. Ней само той можаше сичко да повѣри, само предъ нея му бѣ простено да са причерви и заплаче.

Но бѣше му невъзможно да пжтува. Безпрестаннытъ безпокойствія и трудове, а найвече толкозито горчевини които испита безъ да може да си отвори сърцето никому, исчерпахж дързостята и силытъ му. Силна трѣска го хвърли въ постилката му.

Но добъръ случай, гостинникътъ и жена му бѣхж добры челоувѣци, и го гледахж съ прилежаніе. И еще по добъръ случай, лѣкарьтъ му бѣше челоувѣкъ съ умъ, и слѣдователно не правяше нищо, но остави природата сама да дѣйствова. Благодареніе на този видъ лѣкуванье и на юношескыя възраст на Пикильо, болныйтъ са отърва въ малко време отъ опасността, и си възвърнж предидното здравье.

Но кесіята му не оздравя и тя като него; на-противъ тя бѣше много ослабнжла и испосталѣла. На добра честь, господинъ Аліяга въ малкото дни презъ които траяхж неговытъ блаженны балнуванія, нема време да добые навицы на голѣмъ господинъ, той пакъ прибѣгнж до пжтническата си тоежка, заминж пѣшъ, вечерь оставаше въ найпросты гостинницы, и като живѣяше по испански, сирѣчь съ по единъ уломѣкъ хлѣбъ на деня и малко вошки и съ студена водица, стигнж въ Мадритъ!

Благодареніе на спистяваньето и на въздържаніето си, той имаше еще нѣколко реала въ жеба си, когато доде апостолскы въ прекрасныя онзи градъ, въ който преди нѣколко недѣли бѣше влѣзълъ на кола при звѣнтѣньето на цвѣнцытъ на катърытъ, и при прѣщеньето на бичеветъ на коларитъ.

Но Пикильо не скърбѣше за тѣзи работы; той помняше само надѣждытъ, които тогасъ имаше, и които днесъ исчезнжжж като дымъ.

Той са не посвѣни да са прѣдетави пѣшъ въ първото си убѣжище, въ дома на донъ Фернандо д'Алвайда.

Домашнытъ го приехж като да бѣ дошълъ на ко-